

J.M. DARHOWER

De mână
CU
ISPITA

MONSTER IN HIS EYES #2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

PROLOG

Secretele sunt amuzante.

Le păstrezi bine, niște gânduri ascunse pe care nu le mai aude nimeni altcineva. E greu să-i lași pe alții să se apropie de tine – să te *cunoască* cu adevărat – când îți ascunzi cele mai profunde părți din tine, când îi lași doar să atingă suprafața.

Dar eu cred că e mai bine ca unele secrete să rămână nespuse.

Uneori, secretele au puterea de a ucide. Puterea de a *distruge*. Cu toții avem arme nucleare în interiorul nostru, iar degetele tremură întotdeauna deasupra butonului de detonare. Cei mai mulți îl apasă. Unii dintre noi n-o facem.

Îmi doresc să fi avut și eu genul acesta de autocontrol.

Îi invidiez pe cei care țin pe toată lumea la distanță.

Sunt slab.

Mult prea al dracului de slab.

Am lăsat-o să se apropie prea mult.

Am auzit mai demult vorba asta, dar n-am uitat-o niciodată: *trei pot ține un secret, dacă doi dintre ei sunt morți*. Am dezvăluit multe secrete la viața mea, iar apoi cineva a murit. Uneori, din cauza mea, iar alteori... ei bine... *din cauza* mea. Mă gândesc la ei de fiecare dată

când mă întind în pat să dorm, le văd fețele când închid ochii, re trăiesc momentele în care butoanele au fost apăstate și totul în jurul meu a explodat.

Sunt un om bântuit.

Întunericul mă înconjoară.

La figurat.

La propriu.

E întuneric.

E genul acela de întuneric, pe care-l simți când respiri, îl simți cum îți umple plămânii cu greutatea lui și cum te sufocă. Nu e nicio ușurare în acest întuneric... doar și mai multă tortură. Broboane de sudoare îmi acoperă pielea, iar umiditatea verii plutește în aer, așa că e greu să găsești vreo urmă de confort. Mă întorc de pe-o parte pe alta, mă foiesc, ațipesc și mă trezesc, pierd secunde, minute, ore...

De fiecare dată când mă uit la ceas, arată altceva, iar cifrele roșii își bat joc de mine.

23.43

00.11

1.45

2.09

Mă întorc pe spate și-mi închid ochii strâns, mi-i acopăr cu mâna și fac eforturi să nu mă mai uit la ceasul ăla nenorocit. Îmi dictează viața și-l urăsc. Îl urăsc din tot sufletul. Liniștea este încordată, sunetele casei vechi sunt prea zgomotoase pentru urechile mele. N-au cum să te liniștească.

O altă scârțâitură.

O scândură din podea geme.

Patul se mișcă brusc.

Îmi mișc mâna și deschid ochii, iar privirea mi se fixează în tavan în timp ce mă zgâlțâi. Nu văd nimic decât

întuneric, iar cu coada ochiului observ cum strălucește lumina ceasului deșteptător.

Întorc capul încet ca să mă uit din nou la ceas.

2.45

Un alt sunet.

Un clic zgomotos.

Inima îmi stă în loc o fracțiune de secundă, înainte să înceapă să bată, mai să-mi spargă pieptul.

Cunosc sunetul acela.

Nu e normal.

Nenatural.

O pușcă e încărcată.

Mă ridic, clilesc de mai multe ori și încerc cu disperare să-mi dau seama ce se întâmplă în întuneric, dar ochilor mei le ia prea mult să se obișnuiască. Nu, *ai ei* se obișnuiesc mai repede și îl vede... vede prădătorul.

Își dă seama că noi suntem prada.

— Naz! strigă panicată. O, Doamne, Naz!

Încremenesc. Doar pentru o secundă. Doar un interval de o secundă, iar vederea mi se obișnuiește. Mă holbez la o figură familiară – un chip care îmi zâmbise cu doar câteva ore în urmă, ca și când între noi nu era nimic altceva decât dragoste. Chipul unui om care avea secrete, mi-am dat seama. Un om pe care nu-l cunoșteam cu adevărat.

Chipul celui mai bun prieten al meu.

Durează doar o secundă, dar cu o secundă mai mult.

BUM

Zgomotul explodează într-o lumină puternică, ce mă aruncă în conștiență. Mă ridic în fund, din nou sufocat de întuneric. Încerc să respir, iar transpirația îmi intră în ochi. Clilesc de mai multe ori, dar scena îmi apare în fața

ochilor din nou, și din nou, și din nou, de fiecare dată când îi închid.

Clipesc.

Clipesc.

Clipesc.

La dracu'.

Indiferent cât de mult încerc, nu pot să uit.

Nu pot să nu văd.

Nu pot să nu *retrăiesc*.

Patul se mișcă lângă mine, iar pentru un moment mă conving că n-a fost real. Că a fost doar imaginația mea. Atâta tot.

De fapt, nu s-a întâmplat.

Sunt în regulă.

Nu e moartă.

Dar când mă uit, nu privirea Mariei mă întâmpină de pe pernă, nu fața ei o văd, iar realitatea mă învăluie și se lasă din nou asupra mea.

N-a fost un coșmar.

Nu, a fost o amintire.

Karissa mă privește, precaută, în întuneric, dar nu spune nimic. Nu încearcă să mă consoleze sau să mă întrebe ce s-a întâmplat. Nici nu trebuie s-o facă.

Probabil că deja știe.

Mă cunoaște.

Oftând, îmi întorc privirea de la ea, pe măsură ce înțeleg, și mă uit instinctiv spre noptiera de lângă pat, căutând un ceas deșteptător pe care nu-l mai am de douăzeci de ani. Mă întreb ce oră e acum... mă întreb dacă mai contează.

În ziua aceea, timpul s-a oprit la ora 2.45.

De-atunci, am rămas blocat în întuneric.

Am să-ți spun un secret.

Un secret pe care nu l-am dezvăluit nimănui, niciodată.

Mie, Ignazio Vitale, mi-a fost întotdeauna frică de întuneric.

Dacă spui cuiva, te omor.

BOOKZONE

CAPITOLUL UNU

Întreaga mea viață e un studiu de caz despre lăcomie.

Dacă aștepti să-mi cer iertare, caut-o în altă parte. Nu-mi pare rău absolut deloc. Tot ce fac, fac în exces; din tot ce am, am mai mult decât mi-ar trebui.

Ce pot să spun? Nu-mi refuz nimic.

Am omorât mai mult de zece oameni în viața mea. Mai mult de douăzeci, dacă e să fiu sincer. Am încetat să-i mai număr acum mult timp. Ucid, rănesc, dar, până de curând, n-am iubit decât o dată.

Maria Angelo.

Credeam că ea a fost singura, credeam că numai ea a putut să ajungă la sufletul meu, că numai ea a putut să treacă dincolo de armura mea. Credeam că după ea nu mai pot să iubesc și mi-era bine așa. Trăiesc o viață plină de excese pentru că asta mă satisface. Iubirea, pe de altă parte, doare ca dracu'.

Știu.

Crede-mă că știu.

Am privit cum moare iubirea chiar în fața ochilor mei, am privit-o cum rămânea fără aer și se zbătea după încă puțină viață. Am decis, în acel moment, că mai degrabă aș muri decât să mai simt așa ceva.

Dar apoi s-a întâmplat... *ea*.

Mă opresc în pragul bucătăriei și mă sprijin de tocul din lemn al ușii, în timp ce o privesc pe Karissa cum gătește. Sau, mai bine zis, cum încearcă să gătească. Uleiul sare din tigaia de pe aragaz, în care se prăjește niște pui cu pielea deja arsă. O oală dă în clocot pe ochiul din spate, iar arzătorul începe să fâsâie imediat ce se varsă lichidul. Toate astea, în timp ce din cuptor iese fum.

— Futu-i, futu-i, futu-i, o aud, când își scoate căștile din urechi și le atarnă de gât. Apucă niște mănuși de bucătărie și deschide cu putere ușa cuptorului, încercând să alunge fumul cu mâna, care începe rapid să se împrăștie în jurul ei, în timp ce un sunet ascuțit se aude în toată camera.

Aruncă o privire furioasă către detectorul de fum înainte să scoată din cuptor o foaie de copt și să o arunce pe teighea, înjurând de mama focului orice o fi în tavă. Biscuiți, presupun, deși arată ca niște rahați.

Apetisant.

Mă apropii și mă întind după detectorul de fum, îi scot bateria și așa încetează să mai facă zgomot. Karissa se uită la mine și-mi oferă un zâmbet timid în loc de cuvinte.

Cuvintele sunt un dar rar de la ea în ultima vreme. A plouat cu vorbe usturătoare, apoi a încetat și am putea spune că am intrat în faza de secetă.

Eu aștept să treacă, dar tăcerea ei e asurzitoare.

Frustrantă.

În unele zile e chiar tortură.

Se plimbă prin casă cu căștile în urechi, cu muzica la maximum, și blochează toată lumea din afară. Dacă nu mă aude, se poate preface că nu sunt aici. Dacă nu mă aude, crede că n-o să-mi irosesc energia încercând să vorbesc cu ea.

Se întoarce spre cuptor și la mâncarea ei arsă. De obicei îi iese mai bine de-atât, dar probabil că ceva a tulburat-o. Nu sunt sigur ce este.

— E totul în regulă, Karissa?

— Al dracului de minunat, șoptește în timp ce oprește ambele ochiuri ale aragazului.

Tonul ei mă face să-mi încleștez fălcile, dar mă abțin să reacționez. Mă enervează lipsa de respect, dar uneori mi-o oferă ca și când mi-aș dori-o.

La dracu', poate chiar mi-o doresc.

Poate o merit.

Dar nu-mi place.

Deloc.

În loc s-o fac să-mi răspundă altfel, să-mi dea un răspuns *mai bun*, pur și simplu ies din cameră și o las să salveze o cină pe care știe că n-o voi mânca. Face asta în fiecare zi, e parte din rutina pe care și-a stabilit-o vara aceasta și la care nu prea vrea să renunțe.

E previzibilă, aproape robotică, de parcă se luptă să-și ascundă emoțiile în fața mea, ca și când dacă face același lucru în fiecare zi, poate că mă complac și îi voi ignora prezența. Ca și când poate voi uita de ea. Ca și când așa ar putea să scape. Nu înțelege că eu așa prind oamenii. Cred că se pierd în mulțime, când pentru mine, ei doar ies în evidență și mai mult.

Își distrage atenția cu aceste cine dezastruoase, cu această rutină pe care o are, dar nimic nu o oprește să gândească. Să gândească *prea mult*. Tăcerea tensionată alimentează cele mai ursuze gânduri. Știu. Crede-mă că știu. Iar asta nu face decât să înrăutățească și mai mult lucrurile.

Karissa e o bombă cu ceas.

Tic.

Tic.

Tic.

E doar o chestiune de timp până tai firul greșit și explodează.

Intru în birou, mă așez la masa de scris și îmi scot telefonul, să comand ceva de la restaurantul chinezesc din apropiere. Comand specialitatea casei și o porție de vită Lo Mein, fără legume, preferata Karisei.

Îi aud pașii prin bucătărie, cum trântește ușile de la dulapuri și cum aruncă tot felul de lucruri. Mă așez mai bine în scaun și îi ascult haosul, primind impactul de parcă m-ar lovi cu pumnii.

N-am vrut s-o iubesc.

Nici măcar n-am plănuit s-o plac.

Dar s-a întâmplat... ni s-a întâmplat... și încă mai încerc să-mi dau seama cum să fac față acestei situații.

Tipul cu mâncarea apare în mai puțin de treizeci de minute. Unul nou de fiecare dată, locuri diferite de fiecare dată când comand, pentru ca nimeni să nu poată să prevadă de unde mănânc în ziua respectivă. Nu e sigur, dar măcar e mai sigur decât să mănânc ce gătește Karissa.

Plătesc mâncarea și mă întorc în sufragerie fără să mă grăbesc. E întuneric, iar Karissa stă singură la masă. Lumina care bate din bucătărie mă ajută să văd că are o farfurie în față. Se joacă cu mâncarea, nu mănâncă, pentru că din nou are căștile în urechi.

Nu mă surprinde.

Altă parte a rutinei ei: nu recunoaște când a fost învinsă.

Scot în liniște cutia cu vită Lo Mein și o așez pe masă în fața ei, înainte să mă întorc în birou și s-o las singură, cu o fărâmă de demnitate, să mănânce ce-i place.

Să mă ocup de oameni.

Să găsesc chestii.

Specialitățile mele.

Stau în birou, cu picioarele pe masă, în scaunul meu de piele, și-mi mănânc cina. Ochii îmi sunt blocați în laptop, pe banda cu acțiunile de la bursă care se mișcă pe ecran. Am investit niște bani în anumite afaceri cunoscute, afaceri legitime care nu mă pun pe radarul guvernului, dar acum mă concentrez pe unele mai mici, ale căror acțiuni nu interesează pe nimeni.

Le zice acțiuni tăiate.

Găsești una, investești, apoi îi păcălești și pe alții să-și bage banii acolo, îi convingi că e cel mai bun lucru pe care-l pot face și, în momentul în care prețul acțiunilor crește, îți scoți imediat banii. Valoarea acțiunilor va scădea, din moment ce e un rahat, iar toată lumea va pierde tot, dar tu vei pleca cu un profit frumușel, mulțumită fraierilor.

E ilegal și n-o fac eu, personal, dar uneori e ceva normal.

Să găsesec chestii.

Mereu m-am priceput să pun la cale tot felul de scheme, să descopăr modalități de a obține lucruri, să fac bani, dar abia când am început să lucrez cu Ray am reușit să-mi perfecționez talentele. Acum am conexiuni peste tot în lume – dacă cineva are nevoie de ceva, eu cunosc pe altcineva sau cunosc pe cineva care cunoaște pe altcineva care poate obține orice o fi nevoie. Vine la pachet cu faptul că mă ocup de oameni, dacă e să mă gândesc mai bine. Dacă oamenilor le e frică de tine – de ceea ce ești capabil –, nu te vor trăda și nu te vor refuza niciodată.

Mi-am descoperit acest talent mult mai târziu... după ce lumea pe care mi-o construiseam s-a prăbușit în jurul meu și m-am transformat într-o persoană lipsită de suflet. Când nu mai ai nimic în interior în afară de întuneric, devine mai ușor să stingi și luminile celorlalți.

Iar asta sunt eu. Fac ce vreau, iau ce vreau și nu îmi cer scuze pentru nimic. În fond, nu m-am născut așa. Lumea m-a făcut cine sunt, iar lumea plătește pentru cea

greșeală în fiecare zi. Un singur om a reușit să-mi scape, o singură persoană s-a ferit din calea mea, doar ea, suficient de inteligentă încât să fie cu un pas înaintea mea în toți acești ani.

Carmela Rita.

Johnny a fost ușor de găsit. A urmat același drum pe care-l urmează Karissa acum: era previzibil. A jucat la sigur, și-a stabilit o rutină, și-a cumpărat o casă și avea o slujbă de tot rahatul, de la nouă la cinci, în speranța că, dacă va deveni un nimic, va rămâne ascuns. Convenabil, având în vedere că el *era* nimic.

Pe de altă parte, Carmela n-avea o rutină, trăia o viață haotică, era mânăta de instincte. De fiecare dată când m-am apropiat de ea, a dispărut, și-a schimbat tactica, s-a mutat în altă parte.

Cred că seamănă mult cu mine.

E inteligentă.

Dar eu sunt și mai inteligent.

Așa știu că încă nu s-a terminat, că faptul că l-am ucis pe Johnny n-a pus capăt întregii povești. Îmi doresc să dispară din nou, să dispară într-o altă viață, să-și creeze o altă existență pe undeva și să nu se mai uite niciodată în urmă, dar n-o va face.

Știi asta, pentru că nici eu n-aș face-o.

Și Carmela e plină de întuneric. Singura lumină din viața ei strălucește acum în casa mea, și va veni după ea. Va veni după Karissa.

S-o ajute Dumnezeu când o s-o facă.

Apropo de lumina vieții mele...

Îmi mut privirea din laptop la Karissa când intră în birou, într-o liniște aproape deplină. Se așază pe canapea și ia telecomanda. Pornește televizorul, dar menține volumul scăzut și mută programul direct pe canalul de

gătit. Are un caiet deschis în poală și un pix între degete, pe care-l agită absentă în timp ce se holbează la ecran.

Ia notițe, ca și când e vorba de ceva foarte important.

Scrive rețetele, ca și când are nevoie de idei.

Și studiază... și studiază... și studiază, cu nasul în caietul scris pe jumătate, ca și când ar avea de dat un test la final, ca și când e pe punctul de a apărea în fața lui Bobby Flay sau a lui Rachel Ray sau a vreunui alt prezentator enervant la care se uită azi.

Închid laptopul și termin de mâncat, atent la Karissa. O privesc, o disec așa cum disecă ea ce se gătește la televizor, o sparg în fragmente mici, cum sunt ingredientele pe care le notează ea pe caiet.

Mă întreb dacă știe cât de des am făcut asta până acum, cât de mult am studiat-o, cât de bine și în profunzime o cunosc. Îi cunosc oftatul și zâmbetele, de ce are vocea spartă și de ce i se face pielea de găină. Îmi pot da seama când e fericită, când e tristă, când e furioasă, doar după strălucirea din privire și din felul în care pășește. E ca o carte deschisă, o femeie energică și empatică, și indiferent cât de mult se luptă să-și ascundă emoțiile, știu ce crede despre mine.

Știu că mă urăște.

Pot să văd asta. Pot s-o simt.

E scris în mușchii ei încordați, în felul în care se închide în ea când mă apropii, în corpul ei tremurând de fiecare dată când îndrăznesc s-o ating. Dar știu că mă și iubește. Pentru că se aprinde un foc sub pielea ei, care nu e deloc alimentat de furie.

Câteodată mai uită c-ar trebui să mă disprețuiască, mai uită că nu-i e permis să mă dorească.

Mai uită că sunt un monstru.

Iar tot ce-și amintește în acele momente, tot ce știe, tot ce-o interesează, e că sunt un bărbat care a trecut prin focurile iadului, un bărbat care o iubește, care a jurat că

n-o va răni niciodată, iar în acele momente își dă voie să creadă toate astea. Uită că sunt personajul negativ și își amintește cum se simțea când credea că sunt un erou.

Cel care voia să se înece ca să rămână ea la suprafață.

De asta mă agăț.

Asta este licărirea pe care o caut atunci când o studiez.

Astăzi nu e acolo.

Se încruntă, fiecare centimetru din corpul ei este tensionat, fălcile îi sunt încleștate. Știe că o privesc, dar refuză până și să conștientizeze că exist.

Zâmbesc în timp ce o privesc.

Încearcă să mă rănească, dar eu nu mă pot gândi decât cât de frumoasă e când e nervoasă.

Telefonul începe să sune și mă distrage pentru o clipă. Îl iau de pe birou fără măcar să mă sinchiesc să văd cine sună și răspund. Știu cine e doar după sunetele pe care le scoate.

— Da.

— Ignazio!

Ray e deja beat criță. Vocea nu-l trădează, e la fel de puternică și de sigură ca întotdeauna, dar mi-a spus pe numele mic. Nu face niciodată asta când e treaz.

— Da, spun din nou, în timp ce mă așez mai bine pe scaun și-mi iau picioarele de pe birou.

— Suntem la Cobalt, spune el. Vino puțin.

— Da, bine, răspund, ridicându-mă.

Închid și îmi pun telefonul în buzunarul de la pantaloni. Aș fi putut să-l refuz... probabil sunt singura persoană din lume care ar putea să-i refuze o invitație fără să existe consecințe serioase... dar atmosfera din casă e prea încărcată ca să mai stau. Are nevoie să fie singură ca să-i treacă orice-o fi supărat-o azi. Știu că va fi tot aici când mă voi întoarce.

Va fi aici pentru că știe că dacă pleacă, o voi găsi și o voi târî înapoi.

Îmi pun pantofii și-mi așez cravata înaintea să-mi iau haina de pe scaun. Mă îmbrac, închid nasturii și mă îndrept spre ușă.

— Am ceva de făcut.

Karissa nu zice nimic, nici măcar nu se uită la mine, dar m-a auzit. Felul în care tresare în timp ce-și mușcă obrazul îmi dă de înțeles că m-a auzit.

— S-ar putea să întârzii, îi zic apropiindu-mă de canapea și oprindu-mă chiar lângă ea. Sau poate nu.

Iar tresare. Și mai multă liniște.

Rămân pe loc o clipă, contemplând, înaintea să mă aplec și să o sărut pe păr. Nu încerc s-o sărut pe buze. Nu-mi va opune rezistență, niciodată n-o face, dar nu voi mai obține nimic de la ea azi dacă fac asta.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Se aude doar un mormăit, gutural și firav, ca și când s-a luptat să-și înghită cuvintele și au ieșit la suprafață doar nervii pe care-i are. S-a enervat pentru că am îndrăznit să consider c-ar putea să aibă nevoie de mine? Sau pentru că undeva, adânc în sufletul ei, știe că deja are nevoie?

Oricum ar fi, zâmbesc din nou și râd în sinea mea în timp ce ies pe ușă.

The Cobalt Room¹ este un club social de lux din Manhattan, nu departe de campusul NYU. E genul de loc pe care oamenii îl admiră de afară, o structură veche, uriașă, pe care o găsești în paginile revistelor de istorie, dar în care prea puțini intră. Ai nevoie de un card de

1 Camera de cobalt (în limba engleză în original) (n.tr.).

membru, pe care-l obții doar prin invitație, iar ca să fii invitat zilele astea, trebuie să treci peste Ray.

Nu e clubul lui, dar cu siguranță îl controlează. Conduce majoritatea afacerilor dintr-un birou aflat în spatele barului sofisticat și în spatele camerelor ostentative de recreere. Pierde vremea prin fața barului, dând ordine cu personalitatea lui deschisă, dar dacă ești chemat în spate, știi că ai dat de belea.

Nu mă obolesc să-mi scot cardul când intru. Kelvin, cel care stă la ușă, mă cunoaște – doar e unul de-ai noștri. Lucrează aici pentru Ray în aproape toate după-amiezile, iar weekendurile și le petrece la clubul de noapte Timbers, aflat la câteva străzi distanță. Era la intrare în seara în care Karissa a venit cu prietena ei, în seara în care am decis să acționez.

Kelvin mi-a trimis vorbă imediat ce ea și-a făcut apariția. A recunoscut-o și știa că o consider importantă. Ca să fiu sincer, toți știau... toți oamenii lui Ray știau exact cine era Karissa.

Kelvin mă salută și-și lasă capul în jos când trec pe lângă el, poate din respect, dar mai degrabă pentru că tipilor de genul lui nu le place să mă privească în ochi.

Nu sunt mulți cei cărora le place.

Soldații străzilor, huliganii care mint, trădează,ucid și fură se rușinează, în timp ce Karissa, jumătate din statura mea, cu prea puțină forță fizică, n-a ezitat niciodată să mă privească direct în ochi, ca și când mi-ar citi sufletul dintr-o privire. La început, credeam că nu vede, că nu știe ce sunt, dar după un timp mi-am dat seama că știa – doar că nu îi păsa atât de tare.

Nu-i păsa că aveam sufletul întunecat cât să înghit toată lumina din lume.

Nimeni nu mă privea așa, atât de deschis, cu o asemenea afecțiune și încredere.

Nici măcar Ray.

Mai puțin când e beat, poate. Și în seara asta e beat. Rânjește când mă vede că mă apropii de zona privată a barului, rânjește ca și când ar fi pisica din Cheshire și și-a găsit o Alice cu care să-și facă de cap.

— Naz!

Aproape tresar când mă strigă pe nume. Își dă seama de ce, dar nu-și cere scuze; în schimb, ridică din umeri și se schimonosește la față, ca și când ar zice: „Ah, la dracu', m-ai prins”. Flutură mâna, transmițându-i din priviri tipului care stă pe scaunul de piele de lângă el să se mute, iar eu ocup imediat locul rămas liber. Îi fac semn chelneriței și îi spun să-mi aducă ce beau de obicei – o sticlă de bere rece, nedesfăcută. Mi-o aduce fără întrebări și fără ezitări, iar eu folosesc desfăcătorul de la chei ca să deschid sticla.

— Deci, am încasat banii pe acțiunile pentru mâncarea congelată în această dimineață, începe Ray imediat, așezându-se mai bine în scaun. Am făcut profit aproape un sfert de milion.

— Excelent, spun eu, relaxându-mă în scaun. Să înțeleg că faci cinste în seara asta?

— Desigur, răspunde Ray și-și ridică paharul – whisky cu gheață –, lovindu-l ușor de sticla mea. Ține-o tot așa și-ți cumpăr berărie!

Râd și mai iau o gură de bere.

— O să țin minte.

— Știu.

Atmosfera e destinsă și nu există limită la alcool. Ray râde și glumește, o stare contagioasă. Îi țin isonul, zâmbesc, încerc să mă relaxez și să nu mă mai gândesc la nimic altceva, dar Karissa îmi tot apare în minte.

Pare că doar ne pierdem vremea, dar pentru niște bărbați ca noi, asta înseamnă muncă. Complotăm, punem planuri la punct, vorbim, socializăm... face parte din slujba pe care o urăsc. Nu e vorba că urăsc oamenii, în

general. Nu. Nu chiar. Doar că sunt mai fericit când nu sunt prin preajmă.

În afară de ea.

S-o ia naiba pe Karissa.

Mereu o excepție în zilele astea.

N-ar fi trebuit să fie niciodată.

E trecut de miezul nopții când apar femeile. De obicei, nu sunt invitate și nu li se permite accesul în Cobalt, dar când Ray are chef să sărbătorească, toată lumea îi face pe plac.

Prostituate. Ele își spun escorte. Eu le spun curve. Cele mai multe nu sunt altceva decât niște fete mult prea machiate și cu prea puțină minte.

Brandy, iubita blondă și băgăcioasă a lui Ray, apare și ea și se înghesuie pe același scaun cu el, în poala lui, îngropându-și nasul în gâtul lui. Mai demult, se vindea și ea, precum celelalte, dar lui Ray i-a plăcut mult de ea și a păstrat-o numai pentru el.

Mica lui Păpușă, îi spune.

Toată lumea începe să se destindă, în timp ce eu mă încordez din ce în ce mai tare, iar alcoolul din organism nu face altceva decât să-mi amplifice neliniștea.

Nu ajută nici faptul că prietena minionă a lui Brandy se așază pe brațul fotoliului meu. E nouă, evident, e prima dată când vine aici. Se uită la mine și zâmbește, cu pupilele mărite. *E beată.*

— Hei, frumușelule, vrei să te distrezi în seara asta?

Mă holbez la ea absent, în timp ce-și freacă piciorul de al meu. Brandy, și ea cam amețită, observă și încearcă să-și oprească prietena, dar Ray îi acoperă gura cu mâna și mă privește din nou rânjind.

Vrea să-mi vadă reacția.

Uneori, bărbatul ăsta mă face să mă simt de parcă aș fi jucăria lui.

Îmi termin berea – a patra – și așez sticla goală pe masa de lângă mine. Mă ridic și îi fac semn fetei să se apropie. Ea se apleacă și zâmbește seducător, gândindu-se c-o să-i sărut buzele pline cu colagen, dar eu îmi apropii gura de urechea ei:

– Dacă mă mai atingi o singură dată, îți tai gâtul.

După râsul sălbatic al lui Ray, cred că fata avea o față de-a dreptul îngrozită. Nu-mi pasă. Mă ridic și mă îndrept spre ieșire, fără să mă uit în urmă.

– Ne vedem mai târziu, Ray.

– Pa, Naz.

De data asta chiar tresar.

Nu mă deranjează neapărat numele. Întotdeauna am preferat să mi se spună Ignazio. Dar acest apelativ îmi aduce aminte de bărbatul care eram înainte. Naz avea speranțe. Naz era plin de iubire.

Naz a suferit o moarte crudă.

I-am spus Karisei să mă strige Naz. Am spus-o într-un scurt moment de slăbiciune, pentru că se uita la mine cu atâta lumină în privire, cu o expresie atât de inocentă, încât am crezut pentru o secundă că s-ar putea să fie o reflexie a bărbatului care eram.

Un ignorant fericit.

M-am pierdut atunci, am uitat cine sunt și încă nu știu cum să plec de-acolo.

Ajung acasă abia după unu noaptea. Casa e cufundată în liniște și întuneric. Îmi dau jacheta jos în timp ce intru pe ușă și slăbesc nodul de la cravată, oftând. Biroul e gol, televizorul este închis, telecomanda e pe măsuță, peste caietul Karisei. Dau telecomanda la o parte și deschid caietul chiar la prima pagină. E o rețetă pentru un fel de mâncare cu cartofi, iar dedesubt scrie: *cum să gătești friptura perfectă.*

Când pun caietul înapoi pe masă, observ un plic printre foile lui. Curios, îl scot și văd că îi este adresat Karisei, din partea NYU.

Nu-i corect ce fac, dar mă uit; scot hârtia și citesc scrisoarea.

Dragă domnișoară Reed, bla, bla, bla, așa și pe dincolo, v-ați pierdut bursa, așa că va trebui să achitați taxele.

O factură de aproape douăzeci și cinci de mii de dolari.

Scot un fluierat în timp ce pun scrisoarea înapoi în plic și o bag la loc în caiet.

Nu-i de mirare că era într-o stare proastă.